

H. C. Andersen - Eventyr 170: Qvæk. (c. 1869) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 170: Kvæk (c. 1869) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Alle Skovens Fugle sad i Træerne paa Grenene hvor der vare Blade nok og dog vare de enige i at ønske sig et nyt godt Blad, et Blad de længtes efter et kritisk Blad, som Menneskene have saa mange af at de Halve ere nok. Sangfuglene ønskede en musikalsk Kritik hver til Roes for sig og til Dadel hvor der var at dadle hos de Andre. Men de kunde ikke blive enige i, mellem Fuglene selv at finde upartiske Kritikere, "Fugl maa det dog være," sagde Uglen, der var valgt som Præsident i Forsamlingen og er Viisdommens Fugl, "der bør neppe vælges fra et andet Dyrerige uden det skulde være fra Havet, der flyver Fiskene som Fuglen i Luften, men det er nok ogsaa det eneste Familieskab. Men der ere jo Dyr nok mellem Fisk og Fugl." Saa tog Storken Ordet, det skraldede ham fra Nebbet. "Der gives Væsner mellem Fisk og Fugl: Mosevands-Børnene, Frøerne, dem stemmer jeg for. De ere høist musikalske, synger i Chor, som Kirkeklokker i Skov-Eensomhed. Jeg faaer Udvee!" sagde Storken, "Krillen under Vingerne naar de synger op." "Jeg stemmer ogsaa for Frøerne," sagde Heiren, "de ere hverken Fugl eller Fisk, boer dog hos Fiskene og synger som Fuglene." "Det var nu det Musikalske," sagde Uglen, "men Bladet maa tale om Alt hvad Skjønt er i Skoven, der maa	Alle skovens fugle sad i træerne på grenene hvor der var blade nok og dog var de enige i at ønske sig et nyt godt blad, et blad de længtes efter – et kritisk blad, som menneskene har så mange af at det halve kan være nok. Sangfuglene ønskede et kritisk musikalsk magasin, hver med ros af sig og med kritik hvor der var noget at kritisere hos de andre. Men de kunne ikke blive enige om, mellem fuglene selv, at finde upartiske kritikere! "Fugl må det dog være," sagde uglen, der var valgt som præsident i forsamlingen og jo er viisdommens fugl, " – der bør næppe vælges fra et andet dyrerige uden det skulle være fra havet, der flyver fisken som fuglen i luften, men det er nok også det eneste familieskab. Men der er jo dyr nok mellem fisk og fugl." Saa tog storken ordet, det skraldede ham fra næbbet. "Der gives væsner mellem fisk og fugl: mosevands-børnene, frøerne, dem stemmer jeg for. De er høist musikalske, synger i kor, som kirkeklokker i skovensomhed. Jeg får udlængsel!" sagde storken, " – ja, jeg får krillen under vingerne når de synger op." "Jeg stemmer også for frøerne," sagde hejren, "de er hverken fugl eller fisk, bor dog hos fiskene og synger som fuglene." "Det var så det musikalske," sagde uglen, "men bladet må tale om alt hvad der ”er skønt” i

være Medarbeidere. Lad os tænke os om, hver i sin Familie." Da sang den lille Lærke saa freidigt og smukt: "Frøen maa ikke være Herre for Bladet, nei Nattergalen." "Hold op at qviddere!" sagde Uglen, "jeg tuder til Orden. Jeg kjender Nattergalen, vi ere Natfugle begge to; hver Fugl synger med sit Næb, hverken den eller jeg bør vælges. Saa blev Bladet et aristocratisk eller philosophisk Blad, et Bravour-arieblad, hvor de høistillede raadede, det skal ogsaa være Organ for Menigmand. -"

-

Man var uenig om det skulde kaldes Morgenqvæk, eller Aftenqvæk eller bare Qvæk. Man stemte for det sidste.

Nu var det at faae dygtige eller anseete for dygtig Medarbeidere.

Bien, Myren og Muldvarpen lovede at skrive om Industrie, og Ingenieur-Virksomhed, deri havde de stor Indsigt.

Kukkeren var Naturdigter, ikke regnet med mellem Sangfuglene, og dog af størst Betydning for Menigmand. "Han hæver altid sig selv, han er den forfængeligste af alle Fugle, og er dog ringe at se" - sagde Paafluglen.

Saa kom Spyfluerne til Redacturen i Skoven. "Vi tilbyde vor Tjeneste. Vi kjende Menneske-Redacturer, Menneske-Kritik, man sætter sig paa det friske Kjød, spyer og saa er det raadet inden et Døgn, vi kunne ødelægge et heelt Talent om det er nødvendigt i Redactionens Tjeneste. Man kan være et som Parti saa høistillet Blad at man tør være raa og taber man en Subscribent faaer man 10 igen. Vær grov, giv Øgenavne, sæt i Gabestokken, fløit i Fingrene, som det Unges Forbund, saa er Du en Magt i Staten."

"Saadan en Luftstryger!" sagde Frøen om Storken; "jeg har virkeligt som lille seet op til ham og følt en zittrende Ærbødighed, og naar han gik i Mosen og talte om Ægypten, saa udvidedes min Synkreds til fremmede underfulde Lande, men nu løfter han mig ikke meer, der er kun en Efterklang deraf, jeg er blevet klogere, tænkende, betydende, jeg leverer kritiske Artikler i Qvæk. Jeg er hvad man nævner i Dannersprogets Retskrivning og

skoven, der må være medarbejdere. Lad os tænke os om, hver i sin familie."

Da sang den lille lærke saa frejdigt og smukt: "Frøen må ikke være herren for bladet, nej det må nattergalen være." "Hold op at kvidre!" sagde uglen, " – jeg tuder hermed til orden. Jeg kender nattergalen, vi er natfugle begge to; hver fugl synger med sit næb, hverken den eller jeg bør vælges. Så blev bladet et aristokratisk eller filosofisk blad, et bravour-arieblad, hvor de højest-stillede rådede: det skal også være organ for menigmand. -"

Man var uenig om det skulle kaldes "Morgenkvæk", eller "Aftenkvæk" eller bare "Kvæk". Man stemte for det sidste.

Nu drejede det sig om at få dygtige eller ansete for dygtig medarbejdere.

Både bien, myren og muldvarpen lovede at skrive om henholdsvis industrie og Ingeniør-virksomhed, for deri havde de stor indsigt.

Gøgen, kukkeren, var naturdigter og ikke rigtig regnet med mellem sangfuglene, og dog af størst betydning for menigmand. "Han hæver altid sig selv, han er den forfængeligste af alle fugle, og er dog ringe at se på", sagde påfluglen.

Så kom spyfluerne til redaktøren i skoven. "Vi tilbyder vor tjeneste. Vi kender til menneske-redaktører og menneske-kritik: man sætter sig på det friske kød, spyer og så er det rådnet op inden et døgn, vi kunne således ødelægge et helt talent om det er nødvendigt i redaktionens tjeneste. Man kan som samlet parti blive et så højstående blad at man tør være rå – og taber man her en abonnent får man ofte 10 igen. Vær grov, giv øgenavne, sæt i gabestokken, fløjt i fingrene, som et "Ungdomsforbund", så er du en magt i staten."

"Sådan en luftstryger," sagde frøen om storken; "jeg har virkeligt som lille set op til ham og følt en sitrende ærbødighed, og når han gik i mosen og talte om Ægypten, så udvidedes min synkreds til fremmede underfulde lande, men nu løfter han mig ikke mere, der er kun en efterklang; jeg er blevet klogere, tænkende, betydende, jeg leverer kritiske artikler i "Kvæk". Jeg er hvad man nævner i dannersprogets retskrivning og toneklang: en kvækling! I

Toneklang: en Qvækling! I Menneskeverdenen er ogsaa af den Slags. Jeg har skrevet derom et Stykke i vor Blads Nederdeel."	menneskeverdenen findes ogsaa den slags. Jeg har skrevet et stykke om dette i vort blads tillæg, nederst på en af siderne".
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©